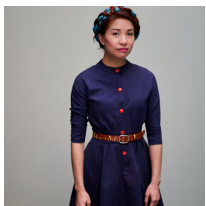

Marée Haute

ESTELLE DELCAMBRE

The painted body as object and subject

Hazel Lam

Gezien op 26 februari 2024
Les Brigittines, Brussel

Memory's persistence ripples through 'Marée haute', a solo performance by Estelle Delcambre merging visual art and intimate choreography. With the symbolic use of material, the artist contemplates on the transmission of trauma and the traces one leaves in the world. (NL Vertaling onder)

29 FEBRUARI 2024

'Marée Haute' opens on a brightly lit, enormous white canvas that covers the stage floor and stretches onto the back wall. Placed in the middle of the tabula rasa, a circular black paint dish sits unceremoniously, like a solitary black dot of a Dalmatian's coat. With a sharp change of light, Delcambre appears on stage inside the confines of the paint dish, naked, and stares back into the audience.

Accompanied by pulsating white noise, she drapes scoops of black paint lavishly and sensually on her body, starting from the feet. Gradually, the paint transforms into some boots, then stockings, and then an evening gown, finally drowning out the lightness of her skin and hair. In studying the layers of viscosity, where the stickiness of paint adheres to her body, a faint shimmer shines through almost like traces of her encounters and experiences. As the excess paint drips off, the corporeal, the emotional, the psychical and energetic imprint of her life, seems to have distilled into this: a delicate moment of self-re-decoration and transformation. As she swirls across the floor outside of the prison of black paint, her back arched in a display of anguish one moment, her arms rounded in a gesture of defensiveness the next, she invokes images of pain and resilience. Yet before we fully process the implications of each shape, the liquid liveliness of her transitions overrides the mind's grasp for narrative.

Her body courses forward like water rushing over a rocky riverbed - turbulent, fleeting, with the onward momentum of a river. And like water carrying the residue of human activities, the body bears the engraving of generational trauma.

**Her body courses forward like water rushing
over a rocky riverbed - turbulent, fleeting, with**

the onward momentum of a river.

Somewhat predictably, the pivotal moment of the piece lands when her painted body shifts from the painted object to the painter. Her body leaves marks as she smudges the pristine white canvas backdrop. The almost drying jet blackness of the paint suddenly transcends from matte and mute: the loudest statements being stamped onto the canvas. Rolling, thrashing, sliding, the body as both subject and object, unload trails of movement onto the canvas: the places that it has been, and the stories that led the artist to us here.

A pleasant surprise emerges as the soundscape of percussive breathing crescendos. Red and green lights creep in and cast a gentler texture on the stark black and white tableau that came before, hinting that there can be alternative ways of seeing and being even amidst the harsh contrasts. Though faint, the colours stand out powerfully against the monochrome palette that was previously the only visual language of the piece. Between dance, light, and sound, a new image presents itself - an attempted resolution suggesting reconciliation rather than forcing a binary choice between opposing options, or between memories and reality. It is a welcome kindness to our eyes and our inner selves—this confrontation where the body does not let us forget.

(NL Vertaling)

De hardnekkigheid van het geheugen klinkt door in 'Marée haute', een soloperformance van Estelle Delcambre waarin beeldende kunst en intieme choreografie samenkomen. Door het symbolische gebruik van verf als materiaal denkt de kunstenaar na over de overdracht van trauma en de sporen die men achterlaat in de wereld.

Als 'Marée Haute' begint bedekt een helder verlicht, enorm wit doek de toneelvloer en de achterwand. In het midden van die tabula rasa staat een ronde zwart verfbad, onopvallend, als een eenzame zwarte stip in de vacht van een dalmatiër. Met een scherpe verandering van de belichting verschijnt Delcambre naakt op het podium, pal midden in de verfschaal en kijkt het publiek aan.

Begeleid door pulserende witte ruis brengt ze kwistig en sensueel klodders zwarte verf op haar lichaam aan, te beginnen bij haar voeten. Geleidelijk transformeert de verf tot een paar laarzen, dan kousen, en dan een avondjurk, tot ze uiteindelijk elk spoor van haar lichte huid en haar uitwist. Terwijl ze de stroperige lagen verf bestudeert die zich aan haar lichaam hechten, schemert daarin een zwakke gloed door, alsof ze in de verflagen sporen zag van eerdere ontmoetingen en ervaringen. Het lijkt alsof zich in de druipsporen van overtollige verf de lichamelijke, emotionele, psychische en energetische afdruk van haar leven heeft gedistilleerd. Het is een delicaat moment waarop ze zichzelf in een opnieuw optooit en transformeert. Terwijl ze wervelt over de vloer buiten de benauwenis van de schaal zwarte verf, nu eens met haar rug gebogen in een vertoning van angst, dan weer met gekromde armen in een gebaar van weerbaarheid, roept ze beelden op van pijn en veerkracht. Maar nog voor we de implicaties van die verschillende vormen kunnen bevatten, overstemt de vloeiende levendigheid van haar overgangen het verlangen van de geest naar een verhaal.

Haar lichaam stroomt voorwaarts als water dat over een rotsachtige rivierbedding stroomt - turbulent, vluchtig, met de stuwkracht van een rivier. En net als water dat het residu van menselijke activiteiten met zich meedraagt, draagt het lichaam de inscriptie van een generatietrauma.

Haar lichaam stroomt voorwaarts als water dat over een rotsachtige rivierbedding stroomt - turbulent, vluchtig, met de stuwkracht van een rivier.

Het is enigszins voorspelbaar dat het scharniermoment van het stuk valt op het moment dat haar geschilderde lichaam verandert van beschilderd object in dat van de schilder. Haar lichaam laat sporen achter als ze het maagdelijk witte doek in de achtergrond besmeurt. De stilaan opdrogende gitzwarte verf verliest plots haar matte, uitdrukkingsloze aard: ze transformeert tot krasse uitspraken op het achterdoek. Al rollend, schuddend, glijdend laat het lichaam, dat hier tegelijk object en subject is, sporen van beweging na op het doek: ze vertolken de plaatsen waar het lichaam was en de verhalen die de kunstenaar hierheen, tot bij ons, brachten.

Als de soundscape van percussief ademen crescendo gaat volgt een aangename verrassing. Rood en groen licht schemeren door en scheppen een zachtere textuur dan het oorspronkelijke grimmige wit-zwart. Het lijkt een aanwijzing dat er alternatieve manieren van zien en zijn kunnen zijn, zelfs te midden van de harde contrasten. Hoe vaag ook, de kleuren steken krachtig af tegen het monochrome palet dat eerder de enige visuele taal van het stuk was. Tussen dans, licht en geluid presenteert zich een nieuw beeld - een poging tot verzoening in plaats van een binaire keuze te forceren tussen tegengestelde opties, of tussen herinneringen en werkelijkheid. Die mildheid is welkom voor onze ogen en ons innerlijk bij deze confrontatie met het feit dat het lichaam ons niets laat vergeten.